Ε Κ Δ Ο Σ Η
ΔΡΟΜΟΥ ΤΗΣ
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΩΝ
Ο Μ Α Δ Ω Ν
A N T I F A
C O M M U N I T Y
/// ΝΟΕΜΒΡΗΣ
2013 ///
ΤΕΥΧΟΣ 13 ///

antifa community

Ε Κ Δ Ο Σ Η
ΔΡΟΜΟΥ ΤΗΣ
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΩΝ
Ο Μ Α Δ Ω Ν
A N T I F A
C O M M U N I T Y
/// ΝΟΕΜΒΡΗΣ
2013 ///
ΤΕΥΧΟΣ 13 ///

Το ANTIFA COMMUNITY αποτελεί μια σταθερή συνεργασία αντιφασιστικών συλλογικοτήτων που ζει και δρα στην αθηναϊκή μητρόπολη. Έχει διαρκώς στο στόχαστρο της όλους τους φασισμούς - είτε αυτοί κουβαλάνε πάνω τους σβάστικες, είτε όχι. Δεν έχουμε καμία σχέση με κανένα κόμμα, κανένα κρατικό ή mediακό θεσμικό φορέα - και δεν έχουμε και καμία πρόθεση να το αλλάξουμε αυτό.

Στείλε μας εδώ:
[*antifacommunity@yahoo.gr*]

antifa community

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ -ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Αλλαγή του συστήματος εξετάσεων για πολλοστή φορά. Απουσία υλικοτεχνικών δομών και θέρμανσης. Έλλειψη καθηγητών και βιβλίων. Προσθέστε 2,5 χιλιάδες απολύσεις εκπαιδευτικών εν μία -καλοκαιρινή- νυκτί. Βάλτε και συγχωνεύσεις και τμήματα των 40 ατόμων. Δεν είναι και λίγα τα ανοιχτά ζητήματα της «δημόσιας και δωρεάν παιδείας». Και δεν ειναι μόνο αυτά φυσικά. Υπάρχουν και πολλά ακόμα που είναι έξω από τις σχολικές αίθουσες: τα φροντιστήρια και η εντατικοποίηση που κουβαλάνε, τα όνειρα της οικογένειας (όσο υπάρχουν στις μέρες μας) για μια θέση στην ανώτατη εκπαίδευση.

Είναι πολλές οι μεριές που θέλουν να συνθλίψουν τους μαθητές. **Έτσι οι πρόσφατες μαθητικές καταλήψεις, για όσο κράτησαν, ήταν ένα ξεγυρισμένο «ρε δε πάτε στο διάολο».** Δεν είχαν (και ποτέ δεν έχουν) απλά το ένα ή το άλλο αίτημα. Με όποια αφορμή κι αν ξεκινούν, στρέφονται ενάντια σε όσους θέλουν να καταδυναστεύσουν τις ζωές των μαθητών και των μαθητριών. Οι μαθητικές καταλήψεις ξαναδιεκδικούν τον κλεμμένο χρόνο του σχολείου και του φροντιστηρίου -αυτών των επίσημων μηχανισμών πειθάρχησης. Είναι μια πράξη χειραφέτησης από την οικογένεια και τους καταναγκασμούς της. Ψαχουλεύουν την αίσθηση της κοινότητας μέσα κι έξω απ' τις σχολικές αίθουσες, ενάντια στη γενικευμένη συνθήκη του «είμαι για την πάρτη μου». Κερδίζουν μαχητικές εμπειρίες μέσω (και) των καταληψεων.

Αυτά ακριβώς είναι που ήθελαν ν' αποτρέψουν οι εχθροί των καταλήψεων: διευθυντές και σύλλογοι γονέων, μπάτσοι, εισαγγελείς και υπουργοί. **Βλέποντας τις μαθητικές κοινότητες να αποκτούν μια μαχητική αυτοπεποίθηση πέρα από τα «προβλεπόμενα», προσπάθησαν να τρομοκρατήσουν και να σπάσουν τις καταλήψεις.** Οι εισβολές μπάτσων στα σχολεία και οι δικαστικές διώξεις μαθητών αυτό θέλουν να πετύχουν. Κι είχαν (κι έχουν) δίπλα τους και «αγανακτισμένους» νοικοκυραίους/φασιστοπατριώτες να τους δίνουν ένα χεράκι. Η ποινικοποίηση των καταλήψεων θέλει να σπείρει το φόβο στα σχολεία. Σήμερα και αύριο. **Το μήνυμα είναι ξεκάθαρο: σήμερα θα μαθαίνεις να κάθεσαι φρόνιμος στο σχολείο. Αύριο να είσαι νομοταγής και να κοιτάς τη δουλειά σου.**

ΜΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΝΑ ΚΟΙΜΑΣΤΕ!

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

-ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΝΤΑ ΟΙ «ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΙ» ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ.

ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ, ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΣΑΣ,

ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΑΣ.

>ΑΥΤΟ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΠΟΙΑ ΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟ ΔΙΑΠΡΑΤΤΕΙ;

Στις 3 Οκτωβρίου κοντά στην Λαμπεντούζα της Νότιας Ιταλίας, 500 μετανάστες και μετανάστριες από την Σομαλία και την Ερυθραία βρέθηκαν στην θάλασσα , ύστερα από το ναυάγιο του πλοίου που τους μετέφερε. Ο απολογισμός των αρχών απαριθμεί 339 νεκρούς και 155 διασωθέντες, ενώ οι έρευνες συνεχίζονται. Για εμάς όμως δεν είναι στατιστική, είναι η κανονικότητα των αντι-μεταναστευτικών πολιτικών που μετατρέπουν τα σύνορα της Ευρώπης σε μικρές ή μεγάλες βιομηχανίες παραγωγής θανάτου. Οι αριθμοί είναι το θετικό αποτέλεσμα αυτής της διακυβέρνησης, το αποτέλεσμα που θρέφει τις φαντασιώσεις για τάξη και ασφάλεια των Ευρωπαίων πολιτών. Τα δάκρυα των πολιτικών υπαλλήλων και η ρητορική περί «ανθρωπιστικής κρίσης», δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια στρατηγική που οδηγεί στην ένταση της φύλαξης των συνόρων και στην αύξηση της χρηματοδότησης της frontex.

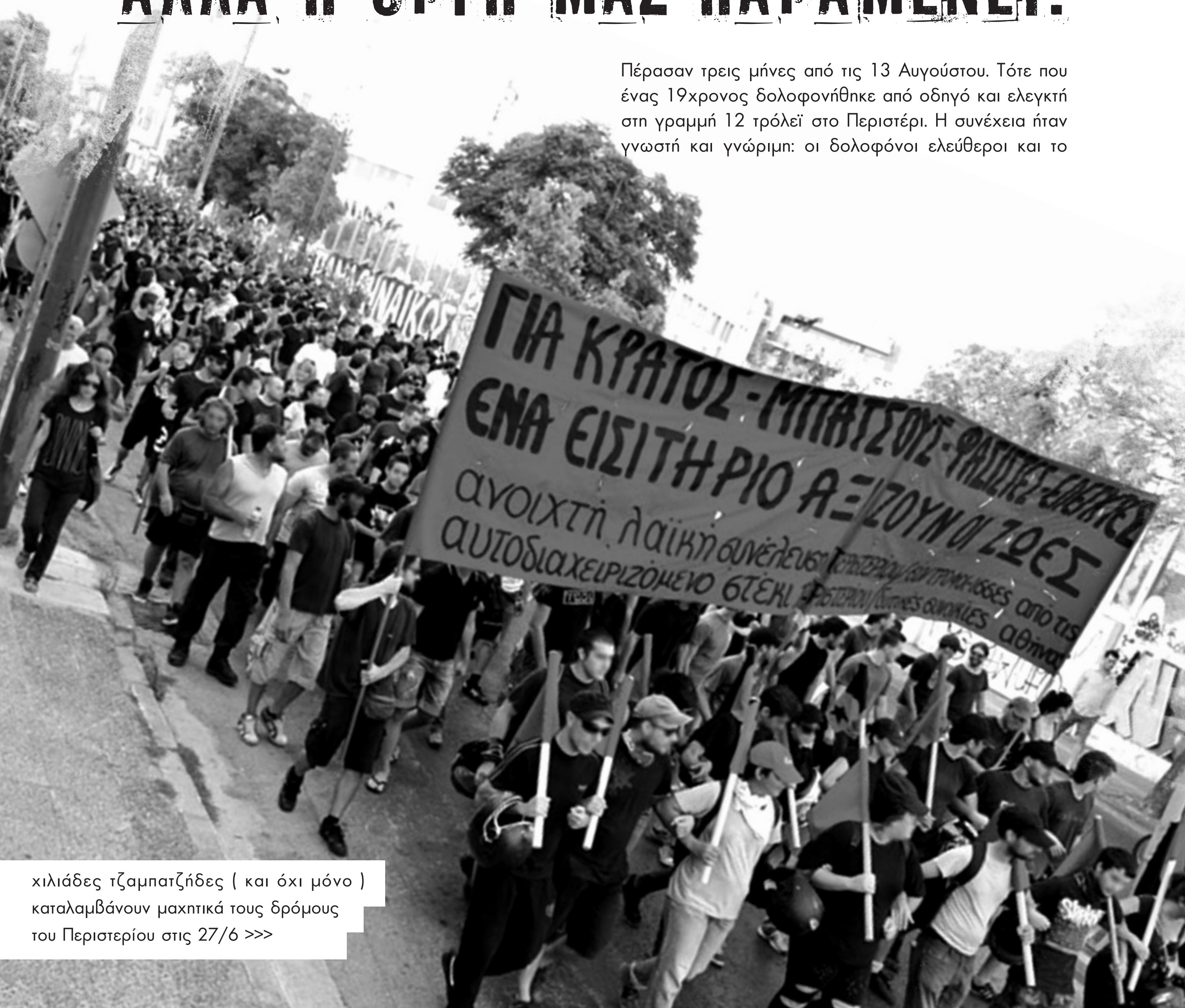
Ποιος δολοφονεί λοιπόν; Η αποκλειστική διαχείριση των μεταναστών εργατών και εργατριών από το σύμπλεγμα της ασφάλειας, ή με άλλα λόγια η ποινικοποίηση της μετανάστευσης, σε συνδυασμό με την βελτίωση των τεχνικών ελέγχου (φράχτης στον Έβρο, θερμικές κάμερες κλπ) και την αύξηση των στρατοπέδων συγκέντρωσης, είναι η ουσία των αντι-μεταναστευτικών πολιτικών και διακηρύξεων, των κρατών της Μεσογείου. Οι μεταναστευτικές ροές πρέπει να αποτραπούν, το νομικό πλαίσιο πρέπει να γίνει πιο σκληρό και όσοι/ες καταφέρουν να φτάσουν πρέπει να αφεθούν στην δίχως όρια εκτελεστική εξουσία των μπάτσων. Η μετακίνηση των πληθυσμών, παρουσιάζεται ως ένα πρόβλημα (αιτία μόλυνσης, αιτία της ανεργίας κ.α.)που πρέπει να επιλυθεί άμεσα, και οι δολοφονίες στα σύνορα είναι μια κάποια λύση. Είναι σύμπλευση με τις κοινοτοπίες του διάχυτου κοινωνικού ρατσισμού. Είναι τα συμφέροντα των αφεντικών που, στο περιβάλλον της κρίσης, επιτάσσουν πως κάποιοι προλετάριοι περισσεύουν και πως οι μετανάστες πρέπει να πειθαρχούν, να δουλεύουν και να βγάζουν το σκασμό.

Στην Λαμπεντούζα, στην Σάμο, στην Λέσβο και αλλού, εκατοντάδες ή χιλιάδες νεκροί μετανάστες, χωρίς όνομα και πρόσωπο, χωρίς media και πολλές κουβέντες, είναι θύματα του ταξικού πολέμου. Του ίδιου πολέμου που εκτυλίσσεται καθημερινά στους δρόμους και τις πλατείες των μητροπόλεων. **Και για να μην ξεχνιόμαστε: τα ναυάγια** (**και η μνήμη τους**) **είναι που φτιάχνουν τις πυξίδες.**

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΚΥΛΑΕΙ
ΑΛΛΑ Η ΟΡΓΗ ΜΑΣ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ.

Πέρασαν τρεις μήνες από τις 13 Αυγούστου. Τότε που ένας 19χρονος δολοφονήθηκε από οδηγό και ελεγκτή στη γραμμή 12 τρόλεϊ στο Περιστέρι. Η συνέχεια ήταν γνωστή και γνώριμη: οι δολοφόνοι ελεύθεροι και το

χιλιάδες τζαμπατζήδες (και όχι μόνο) καταλαμβάνουν μαχητικά τους δρόμους του Περιστερίου στις 27/6 >>>

κράτος αγωνιούσε να επιστρέψουμε στην κανονικότητα του νόμου και της τάξης. Οι μπάτσοι ήταν (και είναι) παντού. Τα κανάλια μιλούσαν (και μιλάνε) για «ατύχημα» για να εκτονώσουν την οργή.

Ατύχημα;! Η αδυναμία να πληρώσεις ένα εισιτήριο, η ανεργία, οι εξώσεις και οι κατασχέσεις, η στέρηση υγείας και παιδείας, οι αυτοκτονίες και η ισοπέδωση των ζωών μας δεν είναι ατύχημα. Είναι μεθοδευμένη, δολοφονική, κρατική και εργοδοτική βία.

Και εμείς δε τη γουστάρουμε μία αυτή την καθημερινότητα της εξαθλίωσης και της υποταγής. Δε γουστάρουμε το φασισμό του "κάνω τη δουλειά μου". Δε γουστάρουμε να καθόμαστε φρόνιμοι. Ούτε στη δουλειά μας. Ούτε και στις γειτονιές μας. Δε γουστάρουμε να πειθαρχούμε. Ούτε σε αφεντικά. Ούτε σε μπάτσους. Ούτε σε ελεγκτές.

Και δεν ιδρώνουν καθόλου τα αυτιά μας με όσα λένε. Το ακούσαμε και εμείς αυτό το παραμύθι ότι όσοι δε χτυπάμε εισιτήριο ευθυνόμαστε για την αύξηση της τιμής του. Ότι επιβαρύνουμε τους νομοταγείς και τους καθωσπρέπει πολίτες. Ακούσαμε και τα καλοπληρωμένα στελέχη της TV να μας λένε τζαμπατζήδες. Δε μας πείσανε όμως. Γιατί ποτέ δε θα πειστούμε ότι οι κανόνες και οι νόμοι τους μπαίνουν πάνω από τις ανάγκες μας. Και δεν πείθουνε ούτε όλους αυτούς που προσφέρουν το ακυρωμένο εισιτήριο τους σε άλλους. Ούτε τους πιτσιρικάδες που φράζουν με συνδετήρες τα ακυρωτικά μηχανήματα. Δε πείθουν ούτε όσους μας λένε μπράβο και μας χαμογελάνε όταν αρνούμαστε να δώσουμε τα στοιχεία μας στους ελεγκτές. Όσους δεν κοιτάνε τη δουλειά τους. Όσους σπάνε τη σιωπή και στέκονται ο ένας στο πλάι του άλλου και μαζί τρέπουν σε άτακτη φυγή τους κυνηγούς κεφαλών.

Όλη μας τη ζωή σιχαθήκαμε την αδιαφορία, τη μοιρολατρία και την υποταγή. Και δε σκοπεύουμε να αλληλοφαγωθούμε όπως μας προτείνουν φασίστες, κράτος και αφεντικά. Γιατί η μόνη λύση είναι το γκρέμισμα του κόσμου της εκμετάλλευσης. Του κόσμου που τα πάντα κοστολογούνται. Του κόσμου που κάποιοι βγάζουν φράγκα από πρόστιμα. Που ποντάρουν στην υποτίμηση των ζωών των υπολοίπων. Του κόσμου που ένα εισιτήριο γίνεται πιο πολύτιμο από μία ζωή. Αρνούμαστε να πάρουμε μέρος στο φαγοπότι αυτού του κοινωνικού κανιβαλισμού. Ένα φαγοπότι που για κυρίως πιάτο σερβίρει τις ζωές μας. Δε δεχόμαστε να μετατρεπόμαστε σε θύματα και θύτες στρεφόμενοι ο ένας ενάντια στον άλλο. Ο εργαζόμενος ενάντια στον άνεργο. Ο ιδιωτικός ενάντια στον δημόσιο. Ο ντόπιος εργάτης ενάντια στο μετανάστη.

ΔΕΝ ΑΚΥΡΩΝΟΥΜΕ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ-ΑΚΥΡΩΝΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΕΛΕΓΚΤΕΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΜΑΣ.

ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΣ ΜΠΑΤΣΩΝ, ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ.

Το «αντι-ναζιστικό κράτος»

> Έχει περάσει 1,5 μήνας από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα/ Killah P. από οργανωμένη ομάδα παρακρατικών της χ.α. Από τότε έχουν συμβεί πολλά. Το κράτος και οι κομματικές του συνιστώσες έχουν γίνει «αντιναζιστικά», καρφώνοντας ακόμα περισσότερο την προηγούμενη στήριξή τους στη συμμορία χ.α. Παράλληλα ο Μιχαλολιάκος, ο Παππάς, ο Λαγός και διάφοροι άλλοι υψηλόβαθμοι της συμμορίας είναι προφυλακισμένοι, ενώ αναμένονται κι άλλες διώξεις στο άμεσο μέλλον. Τέλος εδώ και 1,5 μήνα, ο θεσμικός αντιφασισμός της αριστεράς αυτοπροτείνεται σαν η πιο «πετυχημένη» κινηματική πρόταση για να παλέψουμε το φασισμό.

Ας τα πιάσουμε με τη σειρά. Το «αντιναζιστικό» κράτος και τα κόμματά του, ειδικά αυτή την εποχή, δεν είναι τίποτα άλλο από φάρσα. Δεν έχουμε ξεχάσει άλλωστε σε ποια περίοδο ζούμε: στην εποχή των δολοφόνων και των οπαδών τους. Μας ταΐζουν ψίχουλα για να μισοεπιβιώνουμε, μας ζητάνε να κάνουμε «υπομονή και θα 'ρθουν καλύτερες μέρες», μας υπόσχονται «εθνικά μεγαλεία», μας διασκεδάζουν με σκουπίδια. Οι ζωές μας, ντόπιων και μεταναστών εργατών, έχουν γίνει πολύ φτηνές και θέλουν να τις κάνουν ακόμα πιο φτηνιάρικες. Θέλουν να σκοτωνόμαστε μεταξύ μας για τα ψίχουλα και τα σκουπίδια που μας πετάνε: αυτή είναι η εποχή μας, οι καιροί του νέου ολοκληρωτισμού, του φασισμού του 21αιώνα.

Η συμμορία χ.α. σπρώχτηκε με κάθε τρόπο από το 2008 και μετά, γιατί αυτά που έλεγε ταίριαζαν απόλυτα στις επιδιώξεις του κράτους και των αφεντικών, δηλαδή τον «πόλεμο όλων εναντίον όλων»: γι' αυτό λένε για τους μετανάστες, γι' αυτό γουστάρουν πατρίδες κι εθνικισμούς. Οι κυρίαρχοι και οι μπράβοι τους μας λένε πως δεν έχει σημασία η ταξική μας εξαθλίωση, αρκεί να είμαστε «περήφανοι που είμαστε έλληνες»!;!; Γι' αυτό λοιπόν σπρώξανε τη συμμορία: για να επιβάλλει στο δρόμο με μαχαιρώματα και τραμπουκισμούς τις επιλογές του κράτους και των αφεντικών.

Ξέχασαν κάτι όμως! Αυτοί μπορούν να φαντασιώνουν και να σχεδιάζουν ό,τι θέλουν, όμως οι δρόμοι δεν τους ανήκουν! Ο μαχητικός αντιφασισμός και οι δράσεις ενάντια στη συμμορία χ.α. όλο το προηγούμενο διάστημα ήταν ένα σημαντικό ανάχωμα στην παρουσία των «καλύτερων φίλων της αστυνομίας». Κάπως έτσι οι

μπράβοι ήταν αναγκασμένοι να βγάλουν τα μαχαίρια τους περισσότερο στη φόρα, για να τρομοκρατήσουν. Η δολοφονία του Killah P. ήταν ακριβώς αυτή η επιλογή, ακόμα κι αν δεν ήταν καθαρή πρόθεση της συμμορίας αυτός ο φόνος. Άνοιξε όμως τον ασκό του Αιόλου: αν το κράτος δε μάζευε τους μπράβους του, αυτή η δουλειά θα γινόταν στις γειτονιές και όχι στα δικαστήρια. Θα γινόταν μαχητικά, εξωθεσμικά και αυτόνομα, από τους ίδιους τους δράστες του αντιφασισμού: αυτό το πλήθος κόσμου που είναι οργανωμένο σε αντιφασιστικές συλλογικότητες ή βαράει μουσικές, αλητεύει στους δρόμους ή δεν ταιριάζει στα κυρίαρχα εθνικά, πολιτιστικά και σεξουαλικά "πρότυπα" της συμμορίας.

Κάπως έτσι ο "αντιναζισμός" έγινε μόδα. Κάπως έτσι τα αριστερά επιτελεία άφησαν την ασφάλεια του κοινοβουλίου και βγήκαν στο δρόμο... μόλις τώρα! Τώρα που οι παρακρατικοί κρύβονται και η συμμορία συρρικνώνεται καθημερινά. Διαδηλώνουν σε στημένα και προκαθορισμένα ραντεβού με τη δημοσιότητα, μπας και μαζέψουν κανένα "αντιναζιστικό παράσημο" εκ του ασφαλούς. Το πόσο ψεύτικά είναι τα "παράσημά" τους, φαίνεται απ' αυτούς που τους τα δίνουν: είναι οι ίδιοι, δημοσιογράφοι και πολιτικοί, που ανέδειξαν τη συμμορία σε "αντισυστημική πολιτική δύναμη".

Φυσικά δεν ξεχνάμε μέσα σε ποιο περιβάλλον τα κάνουν αυτά: ο σύριζα προβάρει τα υπουργικά του γραφεία και το κκε παλεύει να περισώσει τα εκλογικά ποσοστά του, ενώ το "αντιναζιστικό" κράτος αναλαμβάνει ακόμα περισσότερο τη δουλειά της συμμορίας. Από τότε που αυτό το κράτος "κυνηγάει τους ναζί", έχει εντείνει την επιχείρηση "Ξένιος Δίας" εναντίον των μεταναστών εργατών, κάνει πογκρόμ σε τσιγγάνικους καταυλισμούς και μπαίνει για ψύλλου πήδημα σε πανεπιστήμια, ενώ ταυτόχρονα απολύει τους διοικητικούς τους υπαλλήλους. Γιατί έπεσε έξω όποιος "πίστευε" πως οι δικαστικές διώξεις της συμμορίας θα σταματήσουν τη φασιστική διαχείριση της καπιταλιστικής κρίσης εναντίον μας, εναντίον των ντόπιων και ξένων εργατών και των "αποκλεισμένων" κάθε είδους.

Όχι: το ελληνικό κράτος είναι τόσο "αντιναζιστικό", όσο και "αντιρατσιστικό": δηλαδή καθόλου. Γι' αυτό κι έχει πάρει σβάρνα τις γειτονιές και το κέντρο της Αθήνας˙ για να "θυμίσει" στους μετανάστες εργάτες πως το γεγονός ότι μάζεψε τη συμμορία, δε θα έπρεπε να σημαίνει τίποτα για κείνους. Κι όντως δε σημαίνει τίποτα.

Οι μετανάστες εργάτες βίωναν και βιώνουν το μεγαλύτερο μέρος της βαρβαρότητας από τα σώματα ασφαλείας (μπάτσους, λιμενικούς και καραβανάδες) και σε δεύτερο χρόνο από τους μπράβους της συμμορίας. "Η τάξη αποκαθίσταται" λοιπόν και τώρα θ' αναλάβουν τη δουλειά οι "χρυσαυγίτες με στολή", με χιλιάδες προσαγωγές και συλλήψεις, στρατόπεδα συγκέντρωσης και φράχτες στα σύνορα. Όπως και πριν. Γι' αυτό το λόγο φρόντισε πρόσφατα και ο πρωθυπουργός Σαμαράς να ξεκαθαρίσει τα πράγματα, λέγοντας πως "στην Ελλάδα υπάρχουν τόσοι "λαθρομετανάστες", όσοι και άνεργοι". Για να δώσει πολιτική κάλυψη στο "Ξένιο Δία", αδιαφορώντας για τα ακραία ψέμματα που ξεστόμισε.

Παράλληλα αυτό το ίδιο "αντιναζιστικό" κράτος κάνει "κοινωνική πολιτική" με τους μπάτσους του. Με αφορμή την υπόθεση της "μικρής Μαρίας", αλλά και πριν απ' αυτήν, έχει μπει σε πάρα πολλούς τσιγγάνικους καταυλισμούς ανά την επικράτεια, ψάχνοντας "κλεμμένα παιδιά". Δεν πτόησε καθόλου τους μπάτσους η παραδοχή της (βουλγαρικής καταγωγής) τσιγγάνας μητέρας της Μαρίας, ότι η ίδια άφησε τη μικρή στους ντόπιους τσιγγάνους. Ούτε πτοήθηκαν επίσης από τα πραγματικά ελάχιστα παράνομα ευρήματα στους καταυλισμούς. Αυτό που θέλουν να πετύχουν οι μπάτσοι (και από πίσω τους όσοι τους δίνουν τις εντολές ή εκείνοι που τους στηρίζουν κοινωνικά) είναι να δείξουν τους τσιγγάνους ως "πρόβλημα". Θέλουν να ενισχύσουν τα στερεότυπα εναντίον τους: "(όλοι) οι τσιγγάνοι κλέβουν παιδιά και διακινούν ναρκωτικά, δεν αφομοιώνονται" κτλ. Όπως ακριβώς το κάνουν και με τους μετανάστες εργάτες: το γεγονός ότι τους μαντρώνουν, δε μπορεί παρά να σημαίνει πως είναι "πρόβλημα"...

Αυτά κάνει λοιπόν το "αντιναζιστικό" κράτος. (Μισο) αποσύρει τη συμμορία, παίρνοντας τις "αρμοδιότητές" της και τραβώντας τις στα άκρα. **Γι' αυτό και εμείς, δεν περιμένουμε την απόφαση της "ανεξάρτητης δικαιοσύνης" για την τύχη των μπράβων.** Θα είμαστε στο δρόμο˙όχι για τα "παράσημα", αλλά υπέρ του μαχητικού αντιφασισμού. Για την υπεράσπιση της συλλογικής μας αξιοπρέπειας. Για τα δίκια μας. Όλοι/ες για όλους/ες!

...απ' την ΡΩΣΙΑ
[ΜΕ ΣΦΙΓΜΕΝΕΣ ΓΡΟΘΙΕΣ]

Τα κράτη παγκοσμίως εξυπηρετούνται από τις φασιστικές πρακτικές. Παρότι οι ακροδεξιοί συχνά πουλάνε το παραμύθι πως είναι ενάντιοι στις κυβερνήσεις και στους νόμους τους, δεν είναι μυστικό πως στην πραγματικότητα λειτουργούν έτσι ώστε να τους εφαρμόζουν με τη βία.

Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι η ρωσία και ο νόμος που πέρασε ο πούτιν ενάντια στη γκέι προπαγάνδα. Αυτός ο νόμος ουσιαστικά απαγορεύει το "να είσαι ομοφυλόφιλος-η στο δημόσιο χώρο"(!). Παράλληλα με τον νόμο, οι φασίστες δημιούργησαν ομάδες ενάντια, δήθεν, στην παιδοφιλία. Και γιατί δήθεν; Γιατί θεωρούν κανονικό ένας άντρας να πάει με ένα κοριτσάκι και ανωμαλία άμα ένας άντρας πάει με αγόρι. Αν κανείς το ψάξει καλύτερα, θα καταλάβει πως όλη αυτή η ρητορική ενάντια στην παιδοφιλία δουλεύει γι' αυτούς και σαν ένα όχημα για να χτυπάνε ομοφυλόφιλους-ες. Σταματάνε στο δρόμο ανθρώπους που «μοιάζουν» ομοφυλόφιλοι-ες, (π.χ. άντρες με κολλητές μπλούζες), τους βαπτίζουν παιδόφιλους και τους τραμπουκίζουνε. Ουδέποτε την έπεσαν σε παιδόφιλους παρά μόνο σε όποιους-ες θεωρούν γκέι. Μάλιστα οι φασίστες βιντεοσκοπούν και δημοσιεύουν αυτές τις επιθέσεις χωρίς να καλύπτουν τις φάτσες τους.

Η κάθε (ρώσικη) κυβέρνηση τρίβει τα χεράκια της με τον κάθε υπάνθρωπο που σκορπάει μαχαιριές. Γιατί οι μπάτσοι που "εφαρμόζουν τους νόμους", δε φτάνουν για να σπείρουν τον φόβο σε συνειδητοποιημένα άτομα που βγαίνουν στους δρόμους και διεκδικούν. Οπότε χρειάζονται και τα σκυλιά της αστυνομίας, οι φασίστες, ώστε να γίνουν πιο "τρομακτικοί"...

Απέναντι σ' αυτόν τον οχετό, όμως, υπάρχει και η άλλη πλευρά: υπάρχουν αντιφασίστες, αντικυβερνητικοί, ομοφυλόφιλοι-ες που η ανάγκη τους για αξιοπρέπεια ξεπερνάει φασίστες και κράτος. Και κάνουν ό,τι περνά από το χέρι τους για να ζούνε με ψηλά το κεφάλι, δίνοντας τους αγώνες τους για να φτιάξουν μία ζωή χωρίς φόβο.

Πώς σαμποτάρεις ένα ακυρωτικό μηχάνημα λεωφορείου...

Τα υλικά που χρειάζεσαι είναι ένα χρησιμοποιημένο εισιτήριο λεωφορείου κι ένα μικρό σωληνάριο κόλλα >

κόβεις το εισιτήριο στη μέση >

διπλώνεις το ένα μέρος μια φορά >

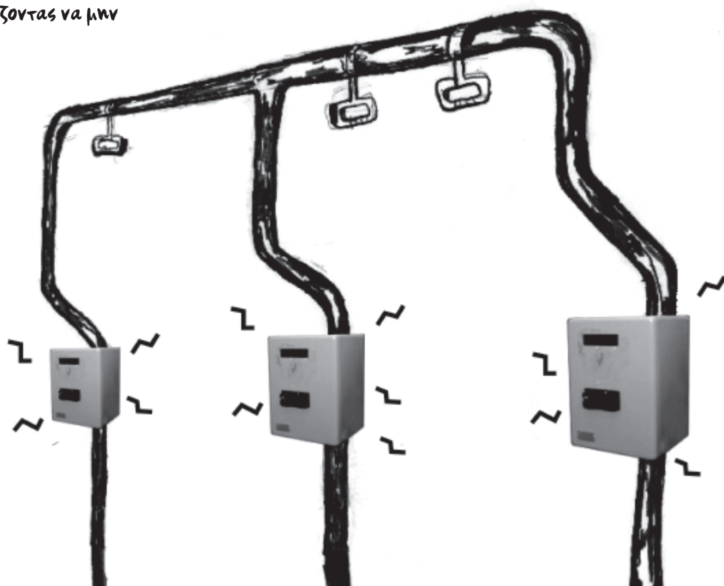
Το ξαναδιπλώνεις και απλώνεις κόλλα κατά μήκος του εισιτηρίου.

Βρίσκεις παρέα για τσίλιες αλλά και για να μην είσαι μόνος σου στη περίπτωση που σε καταλάβει κάποιος και γίνει καμιά μανούρα.

>>> Λίγο πριν κατεβούμε από το λεωφορείο, όσο πιο διακριτικά μπορούμε, σπρώχνουμε το εισιτήριο στη σχισμή του ακυρωτικού σα να το χτυπάμε, στουμπώνοντας την και φροντίζοντας να μην προεξέχει χαρτί προς τα έξω. Απομακρυνόμαστε άμεσα.

Για μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα εφαρμόζουμε τη μέθοδο σε όλα τα ακυρωτικά του λεωφορείου ταυτόχρονα.

Οδηγίες ταξικής συμπεριφοράς στο λεωφορείο...

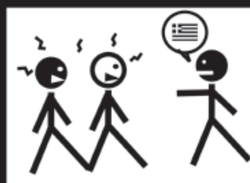
Κανόνας 1ος:

Δεν πετάμε το εισιτήριο. Το δίνουμε σε άλλο επιβάτη.

Κανόνας 2ος:

Δεν καταπιεζόμαστε στην όψη των ελεγκτών κι εκφράζουμε ελεύθερα τα συναισθήματα μας γι΄αυτούς παρακωλύοντας το έργο τους.

Κανόνας 3ος:

Τσαμπουκαλευόμαστε στους «ελληνάρες» που ενοχλούνται από τη παρουσία των μεταναστών στο λεωφορείο.

Εντάξει, το ξέραμε ότι ο ραδιοφωνικός σταθμός ατλαντίς είναι σκατά.

Καιρό ακούμε για κάποιον φασίστα πρώην βουλευτή του λάος, ως ιδιοκτήτη του. Ξέρετε: μιλάμε γι' αυτό το σταθμό που έχει για σήμα του ένα μαυροκόκκινο αλφάδι, κατά τ' άλλα...

Επίσης, εδώ και πολλά χρόνια, αυτοοργανωμένες μπάντες όπως οι χάσμα, οι kill the cat, οι ωχρά σπειροχαίτη, τα μεθυσμένα ξωτικά κ.α, έχουν απαιτήσει, κάποιες ακόμα και γραπτώς, απ' τους παραγωγούς του σταθμού, να μην παίζουν τα τραγούδια τους. Ο ατλαντίς όμως, έχει τουλάχιστον δυο βασικούς λογούς , για να κάνει τον κουφό. Ο πρώτος είναι φυσικά το κέρδος. Εκμεταλλεύεται τις αξίες της αυτοοργανωμένης σκηνής, η όποια δεν αναζητά πνευματικά δικαιώματα , κερδίζοντας έτσι διπλά, χωρίς να φοβάται μην φάει μηνύσεις, αφού δεν οφείλει να πληρώσει τους δημιουργούς των τραγουδιών που αναπαράγει. Δεύτερον ο ατλαντίς χρησιμοποιεί τα αντιεξουσιαστικά τραγούδια, για να πουλάει τον εαυτό του ως την πιο «underground»τάση που υπάρχει, συνοδεύοντας τα, όμως, με σάπιο πατριωτικό λόγο. Εκφωνητής δηλώνει «*τώρα φοβάσαι να πας στα Εξάρχεια λόγο των αλλοδαπών, ενώ παλιότερα φοβούσουνα τους πάνκηδες*». Συνεχίζει για τους πάνκηδες «*"μπουμπούκια" ήταν, ευτυχώς σοβαρευτήκαν και έκατσαν σπίτι τους*». Και ενώ λέει αυτά, συνεχίζει την εκπομπή του, παίζοντας ένα αντι-μπάτσικο πανκ κομμάτι, το οποίο αποκαλεί «ακραίο». Σε κάποια άλλη σπουδαία στιγμή της καριέρας του ο ίδιος εκφωνητής είχε χαρακτηρίσει τον ελληνοεξωγήινο λιακοπουλο (νεφελίμ φάση), ως "καταξιωμένο επιστήμονα της nasa, σπουδαίο και πανέξυπνο άνθρωπο".

Αυτός ο ελάχιστα κρυμμένος εθνικισμός του ατλαντίς επιβεβαιώθηκε για μια ακόμα φορά πρόσφατα, όταν θέλησε να καλέσει σε εκπομπή του τον φασίστα/καρατέκα του γλυκού νερού της χ.α. Κλασιδιάρη. Και το έκανε αυτό, όταν ακόμα και το φασιστικό κράτος το παίζει «αντιναζί» και οι ίδιοι οι ναζίδες τρέχουν να σβήσουν τις σβάστικες από τα μπρατσάκια τους. Αυτή τη χρονική στιγμή διάλεξε ο ατλαντίς για να δώσει πολιτική υπεραξία στους μαχαιροβγάλτες, επικαλούμενος και καλά τη δημοκρατία. Και μπορεί η συνέντευξη Κλασιδιάρη ν' ακυρώθηκε τελικά (κατόπιν κραξίματος από ακροατές), αλλά το συμπέρασμα παραμένει: ο ατλαντίς πουλάει «underground» για αφελείς και σπρώχνει φασισμό για όσους τρέφονται με τα σκουπίδια αυτού του πολιτισμού!

δεν είμαστε οι μόνοι που το λέμε: ο παύλος φύσσας δεν σκοτώθηκε σε αυτοκινητιστικό ατύχημα. Δολοφονήθηκε στις 17/9/'13 στο κερατσίνι, από μαχαιριά φασίστα.

δεν είμαστε οι μόνοι που το λέμε: δεν ήταν η πρώτη μαχαιριά που έχει πέσει από θρασύδειλα ακροδεξιά σκουπίδια, φίλους του έθνους, των αφεντικών και της μαφίας. Οι περισσότεροι απ' τους δέκτες των υπόλοιπων επιθέσεων όμως είχαν -και έχουν- πιο δύσκολα ονόματα: απ' αυτά που οι περισσότεροι νοικοκυραίοι δύσκολα συγκρατούν πάνω στο ζάπινγκ. Ονόματα μεταναστών. Ονόματα που δουλεύουνε στις ίδιες γειτονιές με σένα, ονόματα που στριμώχνονται δίπλα στο δικό σου μέσα στο τρόλεϋ.

δεν είμαστε οι μόνοι που το λέμε: ο Killah P ήταν ράπερ -δεν ήταν μουσικός, έτσι γενικά, αόριστα και "καλλιτεχνικά". Μίλησε μια γλώσσα που χτίζεται από χίλιες γλώσσες -μια γλώσσα που έχει αξία μόνο όταν ξαναγεννιέται διαρκώς από τους τσαμπουκάδες των πόλεων. Τους τσαμπουκάδες αυτών που παίζουν τις μέρες και τις νύχτες τους για να σταθούν με αξιοπρέπεια δίπλα σε άλλους. Τους τσαμπουκάδες των μπάσταρδων παιδιών της πόλης, αυτών που έχουνε για προίκα μόνο όσα χτίζουν με τις σχέσεις τους και τις επιλογές τους. Με τον τρόπο που στέκονται ο ένας δίπλα στον άλλο.

δεν είμαστε οι μόνοι που το λέμε: η θλίψη για τον θάνατο ενός ανθρώπου που στεκότανε στα πόδια του δεν είναι εμπόρευμα που πουλάς για να βγεις εσύ μούρη. Και σκατά σ' όποιον επιχειρήσει να το κάνει.

δεν είμαστε οι μόνοι που το λέμε: ο θάνατος του Killah P δεν αφορά μονάχα τους "δικούς του ανθρώπους", ούτε αφορά κάποιο συγκεκριμένο μουσικό καταναλωτικό ακροατήριο.

είμαστε μέσα σ' αυτούς που βλέπουν την δολοφονία του Killah P σαν έναν ακόμα λόγο να γιορτάσεις και να τιμήσεις επιλογές που έκανε στη ζωή του -και να δεις ποιες απ' αυτές μπορείς να κουβαλήσεις εσύ στις πλάτες σου και να τις κάνεις δικές σου.

είμαστε από αυτούς που λένε πως χεστήκαμε για την "ενότητα του χιπ χοπ", όταν αυτή δεν πατάει σε σχέσεις εμπιστοσύνης και δεν έχει συνείδηση της τάξης απ' την οποία γεννήθηκε. Της πολυεθνικής εργατικής τάξης που σημαδεύουν οι διάφοροι φασίστες και τα αφεντικά τους, της πολυεθνικής εργατικής τάξης απ' την οποία το hip hop κάθε μέρα ξαναγεννιέται.

είμαστε σ' αυτούς που επιλέγουν να αναγνωρίζουνε δεκάδες Killah P στους δρόμους και στις πλατείες, μετανάστες και ντόπιους, με μικρόφωνα και χωρίς. **Είμαστε μ' αυτούς που οπλίζονται με το αντιφασιστικό τους ταξικό μίσος και τις καρδιές τους και περπατάνε, περήφανα, δίπλα τους.**

δεν είμαστε οι μόνοι/ κι όταν το καταλαβαίνουμε, οι δρόμοι μας ανήκουν.

και για να μην ξεχνιόμαστε:

www.antifalive.gr